

Dk - DIALOG

Cena 3,- Kč

Pro členy Demokratického klubu zdarma

● JE CO POCHVÁLIT, ALE I CO ZLEPŠOVAT

(Z diskusního vystoupení na valné hromadě Dk)

Před pěti léty jsem se poprvé zúčastnil besedy Demokratického klubu v Městské knihovně. Byl to typ besedy, který od té doby Dk uspořádal snad ještě jen jednou, totiž takový, že jsem téma předem znal a mohl jsem se myšlenkově připravit. Pro mne jako sedmdesátníka, jehož největší defekt spočívá v pomalém vybavování a používání informací, které v podstatě dost dobře znám, je velkou výhodou, znám-li téma předem a mohu si připravit otázky. Zdůrazňuji tento aspekt, i když zároveň musím prohlásit, že účast na všech akcích Dk pro mne znamenala velmi mnoho.

Můj amatérský sociologický postřeh zaznamenal jev, který platí pro posttotalitní společnost současného českého typu. Spočívá v tom, že tradiční postupy nyní nestačí a že půlstoletí aplikace sociálního darwinismu na naši společnost - a nezáleží na tom, kolik v tom bylo rosenbergovského nacismu a kolik marxisticko-leninského komunismu - před nás staví v politické oblasti úkol zvyšování tolerance a demokratického myšlení celé, i dospělé populace. To žádá doba. Mohu radostně konstatovat, že tento úkol, který ještě celostátní politická scéna není schopna ani pochopit, natož formulovat, plní náš Dk-Dialog již od chvíle, kdy začal vycházet. Všem aktérům i autorům, kteří k tomu přispívají, srdečný dík.

Do nepopíratelných úspěchů činnosti Dk ve směru ke členstvu počítám kromě pravidelných měsíčních besed i besedy se zahraničními hosty. S postupujícím vyhraňováním politické scény v naší republice zákonitě klesá možnost přímého přebírání zkušeností z jiných zemí. Seznamování s problémy demokracie v zahraničí bude však samozřejmě vždycky užitečné.

Pokládám jsem za nutné nejprve zdůraznit svůj vřelý vztah k Dk a uvést některé jeho klady, aby následující kritika nebyla chápána jinak než jako úsilí přispět ke zlepšení jeho práce.

Za prvé: Domnívám se, že je žádoucí doplnit současnou škálu činnosti klubu asi čtyřmi přednáškami ročně, jež by byly spojeny s besedou, jak je obvyklé. Téma a termín přednášek by měly být předem známy. Za základní smysl toho pokládám zvyšování všeobecného a tím i politického rozhledu členů klubu. Ve svých řadách máme dostatečný počet vysokoškolských učitelů,

aby realizace tohoto nápadu mohla proběhnout na vysoké odborné úrovni a stala se tím přínosem nejen pro Dk, ale aby prospěla i kultivaci české politické scény.

Za druhé: Výbor Dk pokládám za prvek zastupitelské demokracie. Jestliže valné hromady mají odstup čtyř let, bylo by podle mého demokratického cítění nezbytné, aby v tak dlouhém mezidobí výbor nejméně jednou svolal plennou schůzi. Bohorovná jistota, se kterou tuto možnost ignoroval, je při překotném vývoji české politické scény, jenž obsahuje řadu rizik, pro mne osobně nepřijatelná. Nemožu říci nepochopitelná, protože ji vidím i v jiných společnostech. Je to zřejmě symptom posttotalitní doby, ve které žijeme. Třeba si ho povšimne i vedoucí politické sekce a navrhne její jako téma besedy. Já v tom vidím nejen podezření možnosti členstva, ale i zbabavání ho informací, které by mohly přispět k růstu jeho demokratického cítění.

Další bod kritiky je příbuzného typu a souvisí s předchozím nedostatkem. Mám na mysli velmi malou účast Dk na takových akcích, jako je konference Evropské hodnoty demokracie a výchovy. Ta se dosud pořádala každoročně, a jestliže výbor nedokázal využít např. Dk-Dialogu ke zvětšení, zkvalitnění a lepšímu promyšlení naší účasti a našeho příspěvku této konferenci, pokládám to za chybu, kterou je záhodno v příštím období odstranit.

Chtl bych uvést ještě jednu svoji připomínku k činnosti Dk a jeho výboru, kterou zde nelze analyticky rozebrat, protože by nepochybně stačila na přednáškový cyklus. Poučen zkušenostmi sociologické konference uvedu alespoň tyto teze: Současná česká společnost je v zoufalém stavu v celé duchovní oblasti. Nejde jen o posttotalitní stav. Ten obsahuje řadu defektů, z nichž zmíním jen nedostatečnou schopnost reflexe a oslabené vědomí vlastní odpovědnosti nejen osobní, ale i společenské. Celá naše situace je komplikována ještě tím, že ani v globálním měřítku neexistuje výrazný ideový proud, který by sliboval - jako v minulosti reformace nebo osvícenství - novou naději pro lidstvo. Konstruktivisticko-racionalistické přístupy liberalismu i socialismu vyčerpaly své možnosti a přivedly lidstvo svým materialisticky konzumním přístupem na pokraj katastrofy životního prostředí. Novověk končí a ideje další historické epochy jsou zatím v nedohlednu. Česká společnost, zbabavená svých historických tradic, nemá asi ani reálnou možnost uchýlit se ke konzervativním přístupům. Uprostřed této situace se mi jeví jako jediná možnost zdokonalovat, prohlubovat a rozšiřovat demokratické principy a přístupy. A tu se mi zdá, že přes to všechno, co lze říci o činnosti Dk pozitivního, v tomto směru je to stále pro českou občanskou společnost přínos málo patrný.

Lumír Tuček

VÝCHOVA K DEMOKRACII VE ŠKOLE.

(Předneseno na III. konferenci Evropské hodnoty demokracie a výchovy)

Mnohokrát už jistě každý z nás slyšel povzdech, že bude trvat ještě pár generací, nežli se zbavíme všelijakých deformací získaných v době nedávno minulé. Chtěla bych připomenout, že výchova dětí a mládeže k toleranci a demokratickému chování nelze odkládat. Mnohdy můžeme pomáhat prostřednictvím dětí i k nápravě dospělých.

Největší prostor k takovému působení dává předmět občanská výchova. O kolik je tento předmět méně náročný na počet hodin, o to náročnější by měl být výběr osoby vyučujícího. Velmi důležitým předpokladem je aktivní zájem o současnou společenskou dění. Pravdivé, autentické a prosté vystupování učitele je pro získání důvěry dětí při této výuce nejdůležitější. Předávat a přijímat návyky a názory nelze bez neuvědomělé chuti napodobovat a spolupracovat, bez důvěry ve výsledek snažení. Bohužel na mnohých školách je předmět občanská výchova přifazován jako nevitany přivázek k úvazku i těm učitelům, kteří by jinak o tento předmět sami zájem vůbec neměli. Není potřeba zdůrazňovat, že v takových případech se daný problém neposune nikam, protože osobnost učitele nelze nahradit sebelepším projektem výuky či učebnicí.

Otázka zní: Můžeme uplatňovat demokracii a svobodnou vůli na základních školách, kde ve srovnání se všemi typy a stupni škol je uplatňována řada represivních opatření? Na omluvu škol bych chtěla zdůraznit, že potlačování vlastní vůle si většina dětí dnes nejvíce užívá doma od rodičů, případně starších sourozenců. Dokonce je hodně rodičů, kteří se domáhají u učitelů, aby takovým domácím opatřením napomáhali např. tradičními poznámkami o prospěchu a chování do žákovských knížek. Používání a přínos žákovských knížek by vydalo na další diskusní příspěvek. Chci jenom s politováním poznamenat, že žákovské knížky se na mnoha základních školách na vyslovené přání rodičů opětovně a v tradičním pojetí zavádějí.

Jak tedy začít s uplatňováním práva a svobodné vůle a s využíváním demokratických prvků v životě dětí na základní škole? Z počátku alespoň v omezeném měřítku hodin občanské výuky.

Prvním předpokladem je, aby se žákům umožnila prostřednictvím třídy jako celku účast při některých rozhodnutích nebo tvorbě např. pravidel vnitřního řádu třídy, školy apod. K tomu je nutné, aby se samozřejmě důsledně a mnohokrát ve spolupráci s žáky demonstroval celý proces sbírání mnoha informací, dostatečného množství rozličných hledisek, hodnot, postupů. Dále musí probíhat podrobná diskuse, a vyskytne-li se příležitost, tak i hledání kompromisů. K takovým příležitostem na základních školách dochází opravdu velmi zřídka, protože žáci těžko hledají názory, které se alespoň trochu od sebe liší, natož názory oponující. Odborným poradcem pro celou tuto tvorbu je zprvu učitel. Na vyšších školách si jistě budou umět poradit i žáci sami.

Pomůckou skutečně může být všude zavedený a více či méně pečlivě vypracovaný školní řád. Porovnáním se zněním několik let starého řádu lze určit a diskutovat o míře svobody a o tom, že se svoboda nejlépe chrání právě vyjmenováním všeho, čím se nesmí porušovat. Dále je možné hovořit nad tímto materiálem o fyzickém a ekonomickém nátlaku, o slušnosti, o omezeních, až nakonec o nejvyšších právních prostředcích v případě neslušnosti.

To všechno jsou prvky, se kterými se každý setkává během života v demokratické společnosti, a návyky z dětství a mládí tuto společnost vytvářejí. V praxi celý projekt začíná tím, že škola do značné míry supluje a dohání výchovu z domova. Velký počet dětí vyrůstá dnes samostatně a s mnohými mimoškolními povinnostmi. Jsou však úplně bez možnosti uplatnit svůj názor, podložený vlastními pocity, bez nutnosti sami se rozhodnout a svá rozhodnutí

s někým doma konzultovat a obhajovat nebo alespoň v klidu o nich podrobně hovořit. Bohužel, způsob vedení rodinného života dnes není těmto metodám ani trochu nakloněn. Určitě také vinou výchovy dnešních rodičů v minulém období. Proto je tak důležité vytvořit dobrou atmosféru pro diskusi, vedenou bez rozpátek a na nejrůznější témata, nejlepe taková, která jsou pro daný okamžik a danou skupinu nejatraktivnější. Kdyby se dosáhlo v nejnižších ročnících druhého stupně základní školy „jenom“ toho, že většina žáků ve třídě bude umět bez ostychu popsat svůj vlastní pocit nebo názor, který bude jiný než názor spolužáka, považovala bych to za úspěch. Byl by to dostatečný základ, na kterém se dá i v tak autoritativní instituci, jakou je základní škola, pěstovat kolektiv, jehož uspořádání a jednání je demokratické. Pak se může takový celek pokoušet o vytvoření společného vyjádření nějaké vůle, a jestliže bude vhodná a vtipná příležitost, může použít i určitého stupně nátlaku na jeho prosazení. Zdůrazňují opět nároky na osobnost učitele, který umí i takové vhodné situace ve své škole vyhledat a s chutí řešit, třeba i neúspěšně.

Rovněž bych přála každému kolegovi v této praxi, aby se mu podařilo zachovat důležitou hodnotu, jakou je rozmanitost názorů dětí plynoucí z toho, že žáci se liší schopnostmi, zálibami, výchovou, temperamentem i znalostmi. Výuka by neměla končit častěji, než je zdrávo, sledováním televizních i jiných video programů. Tato činnost je totiž méně náročná jak pro žáky, tak pro učitele, ale vede k nežádnému, pasivité a uniformitě v jednání a ke všem těm projevům, které chceme z našeho chování postupně vykořenit.

Školní výpravy mládeže z mnohých západoevropských zemí, jejichž školství nám dnes slouží jako model, nám závidí slušné a disciplinované chování našich žáků. My jim zase bezprostředně, přímo a šeběvedomě vystupování a vyjadřování. Optimum by nejspíše mělo být právě někde uprostřed.

Jitka Jurečková

AD: POLITICKÉ STRANY A JEJICH FINANCOVÁNÍ, DK-DIALOG 3/1995

Jiří Laube ve svém článku o financování politických stran podporuje ideu státní subvence pro politické strany, jejíž výše by závisela na výsledcích posledních voleb. Jako důvod uvádí zmenšující se členské příspěvky a podezření, že tak zvané sponzorské dary se budou koncentrovat ve stranách, které jsou vysloveně ekonomicky zaměřené, oproti stranám požadujícím spíše sociální spravedlnost. K tomu autor dodává, že sponzorské dary přicházejí od majetných příznivců a že „člověk, který má jako životní cíl majetek, musí být sobecký, aby majetku dosáhl a snadno použije i nesprávných postupů“.

Co se týče argumentu, že státní podpora je žádoucí, plně souhlasím. Problém se sponzorskými dary je ale trochu jiný, než autor uvádí. Předně nevím, kdo může tvrdit, že bohatí lidé jsou nutně více sobectví nebo nepoctiví než ostatní lidé. Kdyby tomu tak bylo, mnoho amerických univerzit, nemocnic a jiných organizací by mělo velké finanční potíže. Dary těmto organizacím, většinou od bohatších lidí, hrají velmi důležitou roli v jejich financování. Přitom mnozí bohatší lidé nejen dávají vyšší dary, ale často tyto dary tvoří větší procento jejich

příjmy než u lidí s příjmy průměrnými. Sobectví a nepoctivost jsou vlastnosti, které se najdou u lidí bez rozdílu majetku, rasy, náboženství či barvy očí. Dále předpokládám, že všechny politické strany jsou ekonomicky zaměřené. Těžko by někdo měl v programu jen jakousi sociální spravedlnost, čímž se obyčejně myslí přerozdělování důchodů, kdyby celkový důchod nerostl.

Sponzorské dary nebudou nikdy rozděleny poměrně mezi politickými stranami. O tom není pochyb. V České republice je ale problém v tom, že buď není žádný limit na tyto dary, nebo se dokonce mohou dávat anonymně, nemluvě o tom, že mohou přicházet i z ciziny. Aťera s dary pro ODS před posledními volbami jasně ukazuje, k čemu může dojít, obzvláště když se k tomu vedení strany chová jak radní v Kocourkově.

Nutné řešení není v zakazování těchto darů, ale ve stanovení horních limitů. K tomu je rozhodně nutné zvažovat je anonymně a zakázat jakékoli dary z ciziny. Pokud bude veřejně známo, odkud dary přicházejí, voliči se budou moct podle toho chovat. Dary politickým stranám nemusí být ovšem jenom peněžití. Když známý herec či básník veřejně podporuje nějakou stranu, může to mít větší vliv na výsledky voleb než milionový dar od někoho neznámého. Když nadany spisovatel píše do novin příspěvky podporující nějakou stranu, jistě to ovlivní volby. Těžko je možné takové příspěvky omezovat.

Další problém mám s výrazem sponzorské dary. Tento výraz je užíván běžně v českém tisku a mezi politiky. Bohužel má určitou konotaci znamenající jakýsi závazek či vliv na jednání a chování. Proč se nemůže mluvit o příspěvcích na činnost strany? U nás v USA dostávají politické strany dobrovolné příspěvky, ať už od těch, kteří jsou jejich členy, nebo od všech, kteří jsou ochotni přispět. Některé příspěvky jsou větší, jiné menší, ale není mezi nimi v terminologii žádný rozdíl.

Alex Wynnyczak

POZNÁMKA K JEDNÉ DISKUSI

Seděl jsem na únorovém diskusním setkání, poslouchal většinou přesvědčeně znějící hlasy diskutujících a neodhodlal jsem se vystoupit, protože jsem měl pocit, že - zřejmě na rozdíl od nich - o některých věcech málo vím. Náhle jsem si nebyl jist, zda to, co jsem četl v tisku, slyšel v rozhlasu či televizi a podle čeho jsem si tvořil názor, bylo opravdu tak, jak to bylo napsáno a řečeno.

Stávku železničářů, ze které se samozřejmě nikdo nemohl radovat, většina diskutujících odsoudila jako nelegální. Podle naší ústavy je ovšem právo na stávku zaručeno a má být vymezeno zákonem. A je známo, že k takovému rámcovému vymezení zatím nedošlo, resp. že k otázce práva na stávku se doposud vyslovil jen zákon týkající se kolektivního vyjednávání. Znamená to, že stávka jiného druhu je nezákonná a protiústavní? Logika věci napovídá, že tomu tak není, nejsem však právník a vyklady v tisku se různí. Najde se v Demokratickém klubu odborník-právník, který by tyto otázky pro čtenáře Dk-Dialogu fundovaně vysvětlil?

Kritizována byla také náhlost stávky, kvůli které nebylo možné připravit náhradní řešení v dopravě a zabránit tak vzniku velkých škod. Jedno je jisté: třebaže varovné signály se ozývaly již delší dobu, nikdo je zřejmě nebral dost

vážně. I zde se nakonec doplatilo na to, že podmínky, za nichž lze přistoupit ke stávce, jakož i práva odborů, zaměstnavatelů a vlády zatím žádný zákon jasně neformuloval. Jinak by vláda zřejmě měla možnost zahájení stávky přinejmenším odsunout, jako to např. v případě stávky pilotů v USA právě učinil prezident Clinton.

Důležitější než hledání formální zákonnosti se mi však zdá otázka věcné důvodnosti této stávky. Ta se má teprve ukázat. Miliarda korun předběžně vyčíslena jako ztráta způsobená národním hospodářství je vážná věc a někdo by za ni měl nést odpovědnost a důsledky. Jsou zde ostatně již první náznaky, že samo ukončení stávky tento problém neuzavírá. Neméně vážné bude, prokáže-li se, že odboráři měli pravdu, když obviňovali vedení ČD z neschopnosti a ne-hospodárnosti. To, že se ani vláda koncepčním řešením situace v dopravě náležitě nezabývala, lze již myslím považovat za prokázané. Dohady o tom, kdo vlastně vyhrál, jsou s přihlédnutím k tomu všemu nepatřičné a zbytečné. Vyhrát by měla kvalitní a hospodárná doprava v rozsahu, v jakém ji národní hospodářství a občané nezbytně potřebují. A za koncepci a organizaci takové dopravy odpovídá - pokud jde o železnici - vedení Českých drah a v konečných důsledcích ministr a vláda. Nikdo jiný. I když slyšet hlas lidí, kteří na železnici pracují, by bylo rozumné.

Josef Janoušek

MY A NĚMCI

Dalším aktuálním příspěvkem v cyklu Demokracie v teorii a praxi byla podrobná recenze prof. Sudy v pořadí již čtvrtého svazku publikací, které postupně vycházejí jako výsledek práce smíšené česko-německé komise historiků (RSE, 12.12.1996). Práce s názvem „Konfliktní společenství, katastrofa, uvolnění“ se zabývá v 19 kapitolách historií soužití Čechů a Němců od dob národního obrození až po rozpad sovětského satelitního bloku. Protože diskuse k česko-německé deklaraci nepochybně oživí téma, které se tak často vrací na pořad i v našich pravidelných debatních večerech, počítáme v tomto čtvrtletí s uspořádáním přednášky k této problematice opět v prostorách Národního muzea.

UPOZORNĚNÍ NA VÝSTAVU

Dne 11.12.1996 byla v I. patře hlavní budovy NM na Václavském náměstí otevřena výstava „150 let archivu NM“, která si položila vyšší cíl než jen upozornit na kulaté výročí. Domnívám se, že i ten, kdo se historií nezabývá z profese, tu určitě najde něco, co jej upoutá. Z velkého množství fondů bylo třeba pečlivě volit a vybrat se nepodřídil jen atraktivností toho, co se nabízí ke shlédnutí. Z osobních fondů politiků a vědců je tu představen jen zlomek, ale jsou tu i ukázky z pozůstalosti těch, o nichž se po dlouhých 40 let mlčelo. Výstava potrvá do dubna 1997; po dvou měsících bude nutné uložit zpět do trezorů exponáty, které by delší změnou mikroklimatu utrpěly. Protože je vystřídají originály jiných, ani pozdní návštěvník nebude ochuzený.

A.Š.

POZVÁNKA

Demokratický klub ve spolupráci s pražskou skupinou Společnosti pro vědu a umění pořádá dne 27. března 1997 (čtvrtek) přednášku s besedou, na téma: **Postavení České republiky v demokratické Evropě**, kterou přednese francouzský politolog Jacques Rupnik. Přednáška se koná v Praze 2, tř. Politických vězňů 7, 2. patro č.dv. 7 v 17.00 hod. Členové a hosté jsou srdečně vítáni.

ZE ŽIVOTA DEMOKRATICKÉHO KLUBU

Na 29. schůzi výboru Dk (první schůzi nově zvoleného výboru v prosinci 1996) byl místopředsedou Dk zvolen Jan Friedlaender. Vedením politické komise byla pověřena Alena Šubrtová, vedením organizační komise Radovan Jelínek, vedením finanční komise František Filaun, vedením zahraniční komise Libor Stloukal a vedením komise pro setkání členů a hostů Dk, semináře a přednášky Karel Vaněček. Byla potvrzena redakční rada Dk-Dialogu ve složení: Miloslava Kučerková (výkonná redaktorka), Josef Janoušek a Alena Šubrtová. Red.

Klubovní setkání konané 13.2. tr. mělo potěšitelně vysokou účast a témata navržená kol. Friedlaenderem a doplněná z pléna vyvolala živou diskusi. Ústřední téma, kolem něhož se diskuse točila, by bylo možno nazvat „o charakteru a mezích demokracie“. Značná pozornost byla věnována problému, jak čelit zneužívání demokracie, jež se stále zřetelněji projevuje v činnosti představitelů a stoupenců Sládkovy republikánské strany. V této souvislosti někteří účastníci poukazovali na chyby, které rozbijevskému a provokativnímu pojetí politiky „sládkovců“ zbytečně nahrávají, na neuspokojivou práci policie a soudů v boji s narůstající zločinností atp.

K názorověmu, jednoznačně neuzavřenému střetu došlo v diskusi o volebních systémech, o přednostech či nevýhodách poměrného zastoupení ve srovnání se systémem většinovým, jakož i o vhodnosti nebo nevhodnosti pětiprocentního limitu pro vstup politických stran do parlamentu.

Prevažně kriticky se hovořilo o stávce železničářů, přičemž někteří diskutující poukazovali i na chyby a nedůslednosti vedení Českých drah a vlády, která nedokázala narůstající problémy včas řešit.

Z hlediska současné politické a soudní praxe bylo velmi zajímavé konstatování, podle něhož se Listina základních práv a svobod dostává někdy do rozporu se zásadami a potřebami demokracie, zvláště v okamžicích, kdy se garantovaných lidských práv zneužívá k oslabení, nebo dokonce popření demokratických principů. Pozoruhodná byla v této souvislosti připomínka kol. Syrovátky, podle něhož v Listině chybí zakotvení povinnosti, bez nichž se v lidské společnosti nelze obejít. Započatá debata o této problematice bude zřejmě ještě pokračovat.

jjk

Příští diskusní setkání členů a příznivců Dk se koná ve čtvrtek dne 13. března 1997 v 17 hod. na Právnické fakultě UK, místnost č. 103. Zveme k účasti.

KDO JE KDO z Demokratického klubu (12)

CERNÝ Miloslav, prof. RNDr., DrSc. – vysokoškolský učitel, chemik, 21. 9. 1929 Praha, ženatý (1954), m. Věra, roz. Kuběňová, 2 dcery.
NYNĚ profesor organické chemie PFF UK Praha, proděkan fakulty, člen předsednictva Č. společnosti chemické. **ST** PFF UK, Praha 53. **KRÉDO** Člověk žije, aby poznával pravdu. **ZÁJMY** historie, hudba, literatura. **P** 64 – PFF UK Praha (doc., 91 – prof.); člen red. rady mezinár. čas. Carbohydrate Research, 87–89 předseda European Carbohydrate Organization. **Z** zahr. pobyty: Francie, SRN, Anglie, USA, Polsko aj. **POL** vždy nestraník. **V** 86 Hanušova medaile Čs. spol. chemické. **D** autor nebo spoluautor cca 100 věd. prací z obl. chemie sacharidů se zaměř. na vypracování nových synt. postupů pro přípravu přírodních i nepřírodních cukrů, publik. v dom. i zahr. odb. časopisech (např. Collection of Czechoslovak Chemical Communications, Carbohydrate Research aj.), spoluautor monografií: 63 The Monosaccharides, 65 The Oligosaccharides, 77 1, 6-Anhydro Derivatives of Aldohexoses (v sérii Advances in Carbohydrate Chemistry and Biochemistry), pedagog. činnost.
SA Jahodová 113/2709, 106 00 Praha 10. **PA** PFF UK, kat. organické chemie, Albertov 2030, 128 40 Praha 2.

JILEK Vladimír, MUDr. – lékař, 21. 1. 1932 Praha, ženatý (1957), m. Ing. Alenka Jílková, roz. Hošková, 1 syn, 1 dcera.
NYNĚ přednosta dorostového odd. Masarykovy nemocnice v Ústí n. L., revizní lékař rezortní zdravotní pojišťovny MV, předseda Společnosti dorost. lékařství Č. lék. společnosti. **ST** FVL UK Praha 57, 2leté studium psychol. práce na FF UK 66. **VÁŽÍ SI** prof. MUDr. J. Písařovicové-Čížkové, zakladatelky dorost. lék. u nás. **ZÁJMY** výt. umění, divadlo, chalupa, práce s mládeží a práce v ČSČK. **P** po promoci int. odd. nem. v Ústí n. L., 58 – dorost. lékař OÚNZ Ústí n. L., 64 – přednosta dorost. odd. kraj. nem. Ústí n. L. a souč. do 90 krajský odbor. dorost. lék. býv. Sč. kraje, člen porad. sboru hlav. odbor. MZ ČSR. **V** Zlatá medaile k 50 letům ČsČK, III.–I. stup. vyzn. Za obětavou a zásl. práci ČSČK, za odb. publ. činnost Cena prezidia Č. lék. spol. (se spoluautory) 86, Cena Spol. dorost. lék. 86, 88. **D** spoluautor monografie: 73, 88 Rubín a kol.: Dorostové lékařství, pořadatel a spoluautor monogr. Jilek a kol.: Lékařské posuzování dětí a dorostu. Dalšíh cca 30 prací a odb. čl. v odb. tisku i jiných publ., desítky odb. sdělení na mez. a celostát. sjezdech i na kraj. seminářích.
PA dorost. odd. Masarykovy nemocnice, Pasteurova 9, 401 13 Ústí n. L., tel. 047/215, l. 205.

Vydavatel: Demokratický klub, pošt. příhrádka 663, 111 21 Praha 1
Redakční rada: Miloslava Kučerková (výkonná redaktorka), Josef Janoušek,
Alena Šubrtová
Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím pošt Praha čj. NP 2471/93
ze dne 20.12.1993.
Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. 6759